

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theses Historico-Theologicae Pertinentes Ad Anteriores Theses De Gratia, Peccatis Ignorantiae, Probabilitate & Charitate

Huygens, Gommarus

Lovanii, [1683?]

Conclusio Nona. Alio titulo præter assignatos improbatur impugnatio
doctrinæ nostræ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40464

nem : hanc dicimus vix inveniri in Paganis , illam verò frequentissimè , juxta illud Augustini : *Si autem hi qui naturaliter quæ legi sunt faciunt nondum sunt habendi in numero eorum, quos Christi justificat gratia : sed in eorum potius quorum etiam impiorum , nec Deum verum veraciter justèque colentium , quædam tamen facta vel legimus , vel novimus vel audimus , quæ secundam justitiæ regulam non solum vituperare non possumus , verum etiam meritò rectèque laudamus : quamquam si discernatur quo sine fiant , vix invenimur quæ justitiæ debitam laudem , defensionemque mercantur.* De Spirit. & litt. cap. 27. quibus verbis innuere videtur Augustinus , etsi vix inveniantur in Paganis ejusmodi facta quæ etiam ex parte finis sint laudanda, inveniri tamen aliquando : atque ita patet non omnia infidelium opera esse peccata. Tria equidem huic responsioni objici posse videntur. Primum quod dabitur opus undequaque bonum sine Christi gratia. Secundum, quod isti Pagani nesciant istas rationes æternas esse Deum. Tertium, quod responsio videatur adversari huic doctrinæ Augustini, *virtutes cum ad se ipsas referuntur etiam tunc inflatæ ac superbæ sunt* lib. 19. de civit. cap. 25. Ad primum dicimus, sicuti fides in Christum non habetur nisi ex gratia Christi, & tamen nec illa fides nec illa gratia præviè requirunt fidem Christi quæ gratiam illam impetret, ita posse in aliquibus Paganis (quamvis id fortè fiat rarissimè) reperiri castam dilectionem rationum æternarum & incommutabilium, idque non nisi ex gratia Christi, etsi gratiam illam non impetret fides in Christum. Ad secundum respondemus, etsi non sciant illi Pagani quod illæ rationes sint Deus, loquendo de Deo secundum idæam illam perfectiorem quæ representat ens habens omnes perfectiones, sciunt tamen quod illæ rationes sint ens æternum & incommutabile, adeoque quod sint Deus, loquendo de Deo secundum idæam admodum imperfectam & incompletam. Ad tertium, verum est quod virtutes (id est, ipsi habitus vel actus virtutum) relatæ ad seipsas, inflatæ sint ac superbæ, quia tribuunt sibi ipsi dignitatem finis ultimi saltem actionis, quæ dignitas eis non competit, secus dum virtutes creatæ referuntur ad æternam & incommutabilem rationem virtutis, tunc enim dignitatem finis ultimi tribuunt Enti æternò & incommutabili, prout etiam fit in homine justo, dum ex amore æternæ & incommutabilis justitiæ, castitatis, sobrietatis, justè, castè & sobriè vivit. Caterum ut omnibus illis quæ adversus citata ex Conclusionè 10. hæc objecta sunt, simul & semel satisfaciam, respondeo : vel Pagani Deum verum ignorantes possunt habere castam dilectionem ergà rationes æternas & incommutabiles, & tunc habemus intentum : vel non possunt habere, sed solummodo cupiditatem, & tunc dicendum quod Conclusio nostra non agat de ipsorum dilectione erga rationes æternas & incommutabiles, quia tanrum agit de casta dilectione ergà rationes æternas & incommutabiles.

CONCLUSIO NON A.

Alio titulo præter assignatos improbatum impugnatum doctrinæ nostræ.

V Idemus hoc tempore ab Adversariis acrius impugnari sententias de referendis actibus in Deum, & obligatione Deum amandi amore prædominante, juxta explicationem à nobis datam, quàm sententias Christianæ disciplinæ relaxativas ab Alexandro VII. & Innocentio XI. condemnatas : & similiter auctores, & libros quibus ejusmodi sententiæ ob disciplinæ relaxationem condemnatæ defenduntur, non cernimus ab illis perindè culpari, ac auctores vel Theses afferentes antedictas obligationes erga Deum. An fortè sentiant periculosius doceri, quod Deus illum in modum quo nos dicimus sit amandus, quàm quod spatio triennii, quadriennii aut quinquennii nequidem semel sit amandus ? An sentiant fidelium moribus plus periculi imminere à Thesis nostris de Charitate, quas tam acriter oppugnant, quàm ab Amadæo Guimenæo, contra quem nil unquam, saltem publicè, eos dicentes audimus ? Mirum certè videtur quod animositatem, quam ostendunt ergà dictas sententias de Charitate, non convertant potiùs in tot alias, non minùs reipu-

blicæ.

blicæ quàm privatis hominibus perniciem adferentes. Quot iudices corrupti secunda inter damnatas ab Innocentio XI. Probabiliter existimo iudicem posse iudicare etiam secundum sententiam minus probabilem. Quot Epicureos fecit illa: comedere & bibere usque ad satietatem ob istam voluptatem non est peccatum, modo non obstat valetudini, quia licite potest appetitus naturali suis actibus frui! Quam multos fraternam charitatem spoliavit hæc: non tenemur proximum diligere actu interno & formali! quam multas proles ad flammam infernales detrusit 35. inter damnatas de procurando abortu! Per eiusmodi sententias civitas integra, Provincia aut Diocesis tota, & integrum quandoque regnum scandalis involvi potest, in uno superiore qui per restrictiones mentales num. 26. per Simoniam num. 45. per promotionem indigni aut minus digni num. 47. ab Innocentio XI. proscripfit in huiusmodi munia se intrudere vel per calumnias n. 43. damnatas immerito ab eiusmodi officiis excluditur. Has cæterasque propositiones ob laxitatem nimiam damnatas, aliasque ejusdem farinae de laxitate etiam suspectas nec modo videmus, nec ante earum condemnationem vidimus ab Adversariis nostris vel in speciem culpam eam acrimoniam quæ culpant sententias nostras de referendis actibus in Deum, & de obligatione Deum semper morali quodam modo loquendi amore prædominante amandi. Si liber aliquis aut Theses defendant eiusmodi sententias de Charitate, contra hæc eorumque auctorem clamatur tanquam contra totius Theologie perniciem; & interea nihil contra auctores à quibus perniciosæ illæ sententiæ, vel aliæ ipsi affines probantur, defenduntur, inculcantur: nec contra illum quidem qui anno 1645, repetito trigiesies octies prælo iterum editus, ad minus 20. propositiones, quas Innocentius XI. scandalosas & in praxi perniciosas appellat, complectitur. Et quod amplius, in eiusmodi sententiarum condemnationum defensionem ediderunt partem quintam & sextam speciminis famosi, quod in memoriali Hispanico veluti irrefragabilis auctoritatis citatur.

P E R T I N E N T I A.

Si gratia sufficiens requiratur ad libertatem, gratia non est gratia, nec magis pro illa quàm pro acquirendo libero arbitrio orandum.

I I.

Si Propositiones 76. damnata à Pio V. & Gregorio XIII. rectè à quibusdam vocentur Bajana, quia à majori parte, ut putant, sumenda est denominatio; quo nomine compellenda erunt 65. à SS. Domino Innocentio XI. condemnata, sumendo pariter denominationem à majori parte?

I I I.

Caramuel dicit: Concludendum est in materia politica tot esse sententias, quot Rerumpublicarum capita: nec damnandum P. Cottonem, qui adhaesit cummuni Gallorum sententiæ; & rogatus, Quid si essetis Romæ? respondit, mutaretur cum aurâ animus, sentiremus ut Romæ. Nunquid hic facilius est negare antecedens quàm consequentiam?

I V.

Ad Ecclesia notas spectat doctrina & morum sanctitas: quidni ergò ad Ecclesia notas spectet doctrina & morum impietatem arguere?

F I N I S.

8